

Áhítat – 2021. 01. 21.

Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjétek, hogy akár odamegyek, és látlak titeket, akár távol vagyok, azt halljam rólatok, hogy megállotok egy Lélekben, együtt küzdve az evangélium hitéért, és hogy semmiképpen meg nem rémültök az ellenfelektől. Ez nekik a kárhozát, nektek pedig az üdvösség jele lesz: mégpedig az Istentől. Mert nektek nemcsak az adatott meg a Krisztusért, hogy higgyetek benne, hanem az is, hogy szenvedjétek érte, és hogy abban a küzdelemben álljatok, amelyet tőlem láttatok, és amelyet most rólam hallotok. (Filippi 1:27-30)

A filippi levelet egy szenvedő ember írta egy szenvedő gyülekezetnek. Azt kéri tőlük, hogy küzdelmeikben „*a Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjenek.*” Az őket ért üldöztetéseket az apostol egy sajátos értelmezési keretbe helyezi: „*Nektek nemcsak az adatott meg a Krisztusért, hogy higgyetek benne, hanem az is, hogy szenvedjétek érte*” – írja nekik. Ez azt jelenti a számukra, hogy a Krisztusért vállalt szenvedés nem keserű sors, hanem ajándék, Krisztusért viselt méltóság. Pál semmi meglepőt nem lát abban, hogy a gyülekezetnek az ő Urát, érette viselt szenvedések között, a kereszthordozás útján kell követnie. Ha ezt teszi, pontosan akkor lesz Krisztusra mutató jellé a világban. Úgy is mondhatnánk: a gyülekezet Krisztusért viselt szenvedése a jele annak, hogy Krisztust követi. A gyülekezet így viselkedik a *Krisztus evangéliumához méltóan.*

A mi keresztyén gondolkodásunkat általában ez az igazság határozza meg: „*Krisztus – értem.*” A kiindulópont valóban ez: Jézus Krisztus goltotai áldozata. Krisztus követésében azonban ennek melléje kerül egy másik igazság: „*Én – a Krisztusért.*” És ezen az utóbbin Jézus tanítása és az egyház története alapján soha sem lehetett csupán kisebb-nagyobb vallásos gesztusokat érteni. Ne feledjük, hogy ezeket az igéket az a Pál mondja, aki vértanúként halt meg, és aki után mártírok végtelen sora következett; nem csupán a ködbe vésző régi keresztyén századokban, hanem napjainkig szerte a világon. Igénk nyomán nekünk itt és most kell hitben feltenni az életünket a Krisztusról szóló evangéliumra, akkor is, ha ez most minket éppen nem a vértanúhalálba visz. Pál kérése, hogy a filippiek „*a Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjenek*”, az erre való állandó belső odakészítettséget jelenti.

Tőlem, személy szerint, azt kérdezi ez az ige: kicsoda vagyok én, hogy bárkik elé odaszámláljam a hősi keresztyén élet ismérveit? Egész életemben a közösség védelmező, testileg-lelkileg eltartó, néha csaknam pozitíven megkülönböztető, dédelgető, belterjes védettségében éltem. Soha nem éheztem, szomjaztam, fáztam, menekültem Jézusért. Ha előálltak is színvallásra készítő helyzetek az évtizedek során, nem voltak foghatóak a mártír elődök életáldozatához. Nekünk, néhány nemzedéknek errefelé nem *adatott meg*, hogy *ne csak higgyen*, hanem *szenvedjen is Jézusért.* Ennek nem lehet, és nem is kell eléje menni. Fordítva működik: a börtönben szenvedő apostol szerint ez a méltóság – *adatik.* Napjaink történelmét látva nem kizárt, hogy méltóvá tétetünk reá.

Legyen vallástételünk reformációs énekünk üzenete:

*Erős vár a mi Istenünk, Jó fegyverünk és pajzsunk.
Ha ő velünk, ki ellenünk? Az Úr a mi oltalmunk.
Az ő ellenség Most is üldöz még, Nagy a serege,
Csalárdság fegyvere, Nincs ilyen több a földön.*

*Erőnk magában mit sem ér, Mi csakhamar elesnénk,
De küzd értünk a hős vezér, Kit Isten rendelt mellénk.
Kérdezed: ki az? Jézus Krisztus az, Isten szent Fia,
Az ég és föld Ura, ő a mi diadalmunk.*

*E világ minden ördöge Ha elnyelni akarna,
Minket meg nem rémítene, Mirajtunk nincs hatalma.
E világ ura Gyűljon bosszúra: Nincs ereje már,
Reá ítélet vár, Az ige porba dönti.*

*Az ige kőszálként megáll, Megszégyenül, ki bántja.
Velünk az Úr táborba száll, Szentlelkét ránk bocsátja.
Kincset, életet, Hitvest, gyermeket Mind elvehetik,
Mit ér ez őnekik! Mienk a menny örökre!*